

Domen Krvina

Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša ZRC SAZU

Problematika zgledov v novem slovarju slovenskega jezika (med čim večjo avtentičnostjo in leksikografsko učinkovitostjo)

Trenutno dostopne jezikovne tehnologije za pridobivanje podatkov iz korpusov so pri izdelavi slovarjev nedvomno dragocene in nepogrešljive. Njihova intenzivna uporaba pa vendarle ne zmanjšuje ali celo ukinja potrebe, da pridobljene podatke temeljito pregleda in oceni še redaktor (zlasti pri izbiri ustreznih zgledov). Dobre rezultate je mogoče dosežati le tako, da se oba pristopa združujeta in medsebojno podpirata.

Dictionary examples in the new dictionary of Slovene: authenticity and efficiency

Language and corpora-processing technologies currently at our disposal represent, without a doubt, a necessary and valuable tool for dictionary writing. Making an extensive use of them, however, does not eradicate the need of thorough corpora data assessment performed by a lexicographer (especially when selecting good dictionary examples). Optimal results can only be achieved by combining both (mutually supporting) approaches.

Ključne besede: presoja korpusnih podatkov, kolokacije, (ustrezni) slovarski zgledi, nove tehnologije

Key words: corpora data assessment, collocations, (good) dictionary examples, new technologies

0 UVOD: (SAMODEJNO) PRIDOBIVANJE PODATKOV IN REDAKTORSKE »SKUŠNJAVE«

Zgledi kot ponazarjalno gradivo predstavljajo eno najpomembnejših prvin vsakega slovarja. Leksemi so namreč v vlogi slovarskih iztočnic tako ali drugače vsaj v osnovi iztrgani iz konteksta. Besedje pa svoje pomenske prvine oz. potenciale zares izkazuje, pa tudi razvija oz. dopolnjuje šele v sobesedilu oz. širše v kontekstu – in slovarsko geslo predstavlja bolj ali manj uspešen izvleček takšnega izkaza pomenskih prvin/potencialov (prim. Landau 2004:

207–211, SSKJ: § 77).¹ Izbor (z različnih vidikov) ustreznih zgledov v slovarski redakciji predstavlja pomembno nalogo.

V današnjem času zelo verjetno noben slovaropisec niti jezikoslovec, ki mu (vsakdanje) delo z jezikovnim gradivom v obliki besedilnih zbirk ni tuje, ne razmišlja, da bi zglede ustvarjal kar sam oz. si jih »izmišljeval« (prim. Landau 2004: 208–210). Takšno dokaj jasno načelo je bilo pri nas formulirano (najpozneje) ob redakciji gradiva za SSKJ (prim. SSKJ: § 14). Ob pestri izbiri razčlenjevalnih orodij, ki jih za jezikovno obdelavo pretežno digital(izira)nih in bolj ali manj uspešno oblikoskladenjsko označenih besedilnih zbirk danes ponujajo jezikovne tehnologije, bi bilo to (v veliki večini primerov) tudi povsem nesmiselno in časovno potratno.

Že npr. funkcija »Iskanje v okolici« v korpusu Gigafida daje – vsaj pri srednjepogostih leksemih – denimo ob iskanju po najbližjem levem ali desnem $(-1 | +1)$ ² obleksemskem (znotrajkorpusno »oblemnem«) mestu precej soliden nabor kolokacij. Takšno iskanje je (lahko) izvedeno dokaj hitro in že samo po sebi – tj. brez redaktorjeve analize, pregleda in interpretacije – nudi določene podatke o (statistično) tipičnem skladenjsko-družljivostnem vedanju leksema (prim. Predlog: 48–49). Korak naprej predstavljajo možnosti, ki jih ponuja orodje Sketch Engine – zlasti besedne skice, (barvna) primerjava besednih skic pri (predpostavljeno) tako ali drugače sorodnih leksemih, gručenje kolokacij in samodejno luščenje pomenskih prvin oz. potencialov. Zmogljivost teh orodij je precejšnja, njihovi rezultati pa omogočajo neki vpogled v funkcioniranje leksema, zato bi redaktorja, še posebej ob eventualni uporabi množičenja (ki je naslednje oz. prvo »človeško sito« za rezultate samodejne računalniške obdelave, prim. Predlog: 52), lahko zamikalo, da bi se ob morebitni časovni stiski kot posledici želje po hitri objavi oz. izdaji (končnega) slovarskega izdelka (prim. npr. Landau 2004: 322–323) na tako pridobljene – tj. do neke mere obdelane – podatke (prim. Predlog: 54–60) zanašal preveč. To pomeni, da podatkov (v našem primeru zgledov) v nadaljevanju ne bi obdel(ov)al dovolj natančno in z dovoljšnjo mero vsestranskega jeziko(slo)vno-družbenega premisleka. Ob – z jezikovnimi orodji generirani – optični zapoljenosti geselskega sestavka in (previdni) predpostavki, da so si v današnjem času (hitenja) uporabniki za pregled gesla oz. iskanje podatkov pripravljene vzeti manj časa kot

¹ V obliki pomenov zabeleženi/fiksirani pomenski potenciali lahko seveda ob zanašanju na slovar kot avtoriteto (»kaj v njem je, in česa ni«) vsaj do neke mere in vsaj za določen (krajši) čas recipročno vplivajo na razvoj oz. dopolnjevanje pomenskih potencialov besedja v nekaterih tipih konkretnih besedil (prim. Landau 2004: 207).

² Glede na besedno vrsto (oz. skladenjskofunkcijski tip) in nato zlasti pri samostalniku ožjepropozicijski tip (npr. če nastopa zlasti kot vršilec/predmet/sredstvo itd.) je ponekod (npr. pri pridevniku) smiselneje najprej preveriti desno, drugod (npr. pri samostalniku zlasti kot predmetu) levo mesto; pri širše kavzativnih glagolih desno, pri glagolih prehajanja/prehoda v stanje levo, nasploh pa pri glagolih obe mesti.

nekoč, takšna morebitna nenatančnost oz. »ležernost« morda tudi ne bi bila prav hitro opažena.

Čeprav ima danes slovaropisec ob pomoči jezikovnih tehnologij na voljo tolikšne količine že vsaj delno obdelanih podatkov kot nikoli poprej, ga to ne odvezuje natančnosti, širokega premisleka in zavedanja o prednostih in pomanjkljivostih samodejnega računalniškega pridobivanja oz. generiranja podatkov iz korpusov. Z drugimi besedami: ob nesporni podatkovni kvantiteti, ki se mu ponuja, se mora truditi iz nje izluščiti kar največjo kvaliteto. Ob znatni meri zvestobe korpusnim podatkom torej v našem primeru kakršno koli »izumljanje« zgledeov ni smiselno ne tako ne drugače (zlasti pa ne časovno). Preverjanje, ocena oz. presoja pa so po naši oceni ne le smiselni, ampak nujno potrebni; zlasti pri stavčnih zgledih je neredko treba premisliti tudi o delnem preoblikovanju gradiva. Slovaropisec se torej pri obdelavi gradiva ves čas giblje med pristnostjo (zvestobo korpusnim podatkom) in željo po kar največji leksikografski učinkovitosti.

Delo pri SNB in drugi, dopolnjeni in deloma prenovljeni, izdaji SSKJ se je na elektronske korpuse (inštitutsko Novo besedo in zlasti pri SSKJ² Gigafido) naslanjalo že v znatni meri. Pri tem so bile pridobljene nekatere izkušnje, ki jih strnjeno in pregledno predstavljamo v tem prispevku in bi jih veljalo upoštevati tudi pri zasnovi in izdelavi novega slovarja slovenskega jezika.

1 KOLOKACIJE: RAZPOREJANJE IN IZBOR/OMEJEVANJE

Kakorkoli že podatke o tipičnem skladijsko-družljivostnem vedênju leksema (kolokacije) pridobimo, jih je na določen način treba organizirati, razporediti. Poleg različnih podnačel (po spolu, nato po abecedi itd.) se je npr. SSKJ pri samostalniku in glagolu, ki pri zapolnitvi udeleženskih mest predstavljata temeljno ogrodje propozicije, držal načela, da se kolokacije (oz. »iztržki«) razporejajo po udeleženskih vlogah (prim. npr. Vidovič Muha 2011: 7, 82–93) – najprej tisti z vršilcem/nosilcem dejanja ali dejanjem in predmetom, nato z dejanjem in sredstvom/okoliščinami. Podobno logiko ohranja razporeditev v samostalniških kolokacijah tudi ob odsotnosti glagola (prim. SSKJ: § 83, § 84).³

Podobno idejo (recimo s »stavčnimi vzorci« [npr. vršilec + dejanje + predmet], ki so gradivno izkazani) v osnovi prevzema tudi *Predlog* (prim. 99–102). Ubeseditve propozicije prenašajo

³ Npr. (od prvega navzdol): iztočnični samostalnik + [levi, desni, predložni prilastek], samostalnik + [iztočnični samostalnik kot desni, predložni prilastek].

globinske jezikovne koncepte na površinsko raven in (združene) predstavljajo temeljne komunikacijske vzorce – zato se zdi takšno razporeditev smiselno priporočiti tudi za novi slovar. Vsekakor pa mora biti razporeditev po geslih poenotena.

Omenili smo že, da je danes kvantiteta (delno že obdelanih) podatkov, ki je slovaropiscu na voljo, večja kot kdajkoli prej. Ob tem se zastavlja vprašanje, koliko teh podatkov izbrati za (končni) prikaz uporabniku. Čeprav ob predvideni (vsaj izhodiščni) digitalni obliki prostorska omejitev ne predstavlja težave, vendarle obstaja nevarnost, da bo podatkov preveč oz. da bi lahko uporabnika z njimi enostavno »zasuli« do te mere, da bi to zmanjšalo preglednost sicer dobro razdelanega slovarskega sestavka. Prav tako je preveliko količino podatkov (npr. kolokacij) dokončno težje obdelati zares kvalitetno. Zato kolokacij ne bi bilo napačno omejiti na nekaj najtipičnejših in dobro preverjenih (ki bi prišle v poštev tudi za tiskano izdajo). Preostale (tudi preverjene) bi si lahko uporabnik po želji ogledal npr. z dodatnim klikom. Pri morebitnih daljših naštevalnih nizih v enem od elementov kolokacije bi v primeru, da leksemi z iztočnico sicer so v istem skladijskem razmerju, pomensko (ali funkcijsko) pa skupaj ne spadajo najbolj, veljalo razmisliti o njihovem razbitju.⁴

1.1 KOLOKACIJE: PROBLEMATIKA LASTNOIMENSKOSTI

Korpus Gigafida – kljub pomanjkljivostim trenutno glavni, ki ga je mogoče učinkovito uporabljati za (leksikografsko) analizo slovenščine zadnjih 15 let – v svojem pretežnem delu obsega besedila nekje od leta 1998 do 2011 (prim. <http://www.gigafida.net/Support/About>). Zato ga frekvenčno izrazita lastnoimenska aktualnost (npr. imena podjetij, izdelkov, oddaj/nanizank, nosilcev poklicev) pomembno zaznamuje.⁵ V zakonsko sprejemljivost takšnega stanja se tu ne bomo spuščali, leksikografsko pa takšni podatki načeloma predstavljajo šum. Filter vsaj za najpogostejša osebna imena, ki niso hkrati tudi občna, bi bil zato (pri iskanju v okolici/besednih skicah) zaželen.

Zastavlja se tudi vprašanje, kaj denimo že pri sestavljanju geslovnika storiti z leksemi, pri katerih pojavnost v korpusu dosega zadostno frekvenco, a nastopajo predvsem kot del lastnih imen (npr. *izganjalka*, *vikarka*).⁶ Povsem mogoče si je seveda njihovo rabo zamisliti tudi

⁴ Npr. [patentiranje, izvoz] *softvera*, [razvijalec, verzija] *softvera*; (tu razdelil D. K. >) [zunaj, | močno] *grmi* (Predlog: 34, 63).

⁵ Pri korpusu, ki bi zajemal daljše (denimo 30-letno, ki se kot statistično referenčno/zanesljivo uporablja tudi npr. v meteorologiji) obdobje, bi se lastnoimenskost najverjetneje porazgubila nekoliko bolj.

⁶ Prva (903 absolutne pojavitve v Gigafidi) se tako pojavlja predvsem (okoli 850) v imenu nanizanke *Buffy*, *izganjalka vampirjev*, druga (297 absolutnih pojavitvev) pa v *Vikarki iz Dibleyja* (okoli 270).

občnoimensko, a jo korpus komaj izkazuje, saj sta se *izganjalka* in *vikarka* v času in tipih besedil, ki jih korpus zajema, pojavljali skoraj le kot del imen tedaj predvajanih nanizank.

A pri presoji delno že obdelanih podatkov največje motnje pri zaznavanju lastnoimenskosti ne predstavljajo lastnoimenske kolokacije, ki jih redaktor (na podlagi svojega zunajjezikovnega védenja kot pripadnik določenega časa) sorazmerno lahko prepozna. Veliko večjo nevarnost tako pri iskanju v okolici kot pri uporabi besednih skic predstavljajo kolokacije, ki se zdijo povsem naravne, ustrezne in (celo) določeno pomensko prvino potrjujoče. V resnici pa gre za dele lastnih imen.⁷ Takšne kolokacije zaradi svojega »izgleda« ob morebitnem nepreverjanju (kot omenjeno na začetku, se lahko redaktor v časovni stiski kaj hitro omeji na preverjanje le »najbolj sumljivega«) redaktorja hitro zavedejo, da jih oceni in pusti kot ustrezne. Seveda bi po drugi strani lahko rekli, da so glede na jezikovni čut povsem ustrezne, a korpus jih kot občnoimenskih vendarle ne izkazuje; preveliko naslanjanje na jezikovni čut pa je lahko pri redakciji tudi nevarno.

1.2 KOLOKACIJE: DRUŽBENO-POLITIČNO OBČUTLJIVI LEKSEMI

Ustave številnih demokratičnih držav zagotavljajo različnih manjšinam in ljudem s prepričanji ipd., ki so glede na večino drugačna, enake pravice in obravnavo kot vsem ostalim. Zdi se razumljivo, da je ne le zaželeno, ampak da tu leksikograf pri izboru kolokacij mora biti še toliko bolj previden, takten, družbeno odgovoren: upošteva njihovo družbeno sprejemljivost (– žaljivost, – stereotipnost), šele nato statistično pogostnost. To izbiranje ustreznih kolokacij seveda nekoliko podaljša.

Takšna previdnost in odgovornost predstavljata v okviru te problematike le vrh ledene gore. Podobno kot pri lastnoimenskih kolokacijah je tudi tu najtežje opazno to, kar se kot del javnega mnenja in splošnega prepričanja odraža tudi v korpusu (sploh ker slednji vsebuje sorazmerno velik odstotek (spletne) publicistike in spremljajočih jo komentarjev bralcev) – prikrita stereotipnost, ki ob določenih dogodkih (npr. protestih proti oblasti) lahko postane izrazitejša oz. odkritejša. V tem smislu so posebej na udaru družbeni sloji, skupine in gibanja, ki so sicer privilegirani – npr. (bivše) politične stranke, nosilci različnih funkcij, politiki sploh.

⁷ Poleg omenjene *izganjalke* [*vampirjev*] npr. še [*pot*] *flamingov*, [*mlada, osamljena*] *puma* (oboje oddaja), *gadi* [*in*] *belouške* (belokranjska skupina pustnih mask) [*sredozemski, zbirka*] *palimpsestov* (pesniška zbirka).

Pri tem velja, da bolj kot gre za pripadnike/privrženke skupin z jasno določenim programom,⁸ težje je zanje najti kolikor toliko nevtralne, nevrednotenjske kolokacije. Tu se od redaktorja ne glede na njegove (zasebne) politične preference pričakuje kar največja stopnja nevtralnosti. Ker pa so vrednotenjske kolokacije sorazmerno pogoste in kažejo prelivanje določenih prepričanj v jezik – čemur se najbrž ne moremo povsem izogniti niti ni to smiselno (prim. npr. Béjoint 2004: 136) – se jih vendarle ni treba povsem otepati, ampak jih pri zgledih postavimo bolj na konec oziroma ločimo od drugih.⁹ V nasprotju s skupinami iz prvega odstavka namreč vendarle ne gre za manjšine, temveč za (lahko sicer ožje) skupine z družbeno močjo in vplivom, ki svojo podobo v javnosti oblikujejo predvsem s svojimi dejanji.

Prikrita stereotipnost se pogosto kaže tudi v ocenjevanju, prepričanju o vlogah, ki jih zasedata oz. izpolnjujeta oba spola. Čeprav se ji je celo danes skoraj nemogoče izogniti (prim. še npr. Béjoint 2004: 135–136),¹⁰ pa se zdi zlasti pri stavčnih zgledih smiselno paziti, da v njih ni preveč trditev, ki so videti kot splošne (takšen je npr. zgled [za *globalen*] iz *Predloga* (prim. 26 in dalje): *Merila, kakšna ženska je lepa, postajajo vse bolj **globalna***), a to morda niso ali pa vsaj ne bodo vedno. S tem pomislekom se dotikamo kompleksnosti problematike, ki se ji bomo posvetili v nadaljevanju – stavčni zgledi.

2 STAVČNI ZGLEDI: KONTEKST, SAMOSTOJNOST IN PREOBLIKOVANJE

O neke vrste stavčnih zgledih bi lahko (poleg citatov) govorili že pri SSKJ-jevskih iztržkih z osebno glagolsko obliko. Ti »stavčni zgledi« se zdijo okrnjeni, kritika jim je (kljub večinsko gradivnemu izvoru) večkrat očitala »pustost in nevsakdanjost« (prim. Müller 2009: 19). Nečesa pa jim vendarle ne moremo očitati: obvestilnostne preobloženosti in v tem smislu ne pomanjkanja leksikografske učinkovitosti.

Stavčni zgledi v pravem pomenu besede se pri nas pojavljajo šele v SNB (prim. 11, 43). Nekateri so glede na izhodišče (korpus Nova beseda) predelani oz. »leksikografsko obrušeni« bolj, drugi manj (prim. SNB: 42); obstajajo mnenja, da celo premalo (prim. Dular: 2013).

Bistveno vprašanje, ki se pri stavčnih zgledih zastavlja, je torej, do kolikšne stopnje jih je glede na izvornik (korpus) potrebno in smiselno predelovati, da bi ostali čim pristnejši, hkrati

⁸ Gre predvsem za izpeljanke iz imen (obstoječih) političnih strank ali njihovih voditeljev in iz imen za zlasti pretekle politične sisteme, pa tudi za poimenovanja tistih funkcij, s katerimi ljudje večinoma nimajo najboljših izkušenj (npr. uradniki).

⁹ V SSKJ² tako v geslih *komunizem, komunist, titoizem, udba, udbovec; uradnik* itd.

¹⁰ Tako bi se lahko komu zazdel problematičen že zgled [pri *kosilu* ali *skuhati*] *Skuhala (mu) je kosilo* – namreč zakaj ravno ona (njemu) in ne on (njej)? Podobno velja za druge zglede, ki vsebujejo oblike z deležnikom na -l.

pa v njih ne bi bilo preveč balasta (obvestilnostna preobloženost). Premislek o tem zadnjem na neki način že razrešuje skušnjavo, ki je v digitalnem okolju povsem realna: zakaj ne bi stavčnih zgledov enostavno nadomestili s povezavami, ki bi uporabnika takoj preusmerile v ciljno korpusno besedilo, kjer bi iztočnico lahko opazoval neposredno v besedilu? A celo če je iztočnica označena, uporabnik porabi nekaj časa, preden jo najde; poleg tega je daljše besedilo ob medsebojnem prepletu in vplivanju najmanj (!) leksemov le preširoko polje za »izolirano« opazovanje zgolj enega leksema (prim. Landau 2004: 306). Ta zadržek odgovarja tudi na vprašanje o (primerni) dolžini stavčnih zgledov: predolgi (več kot eno- do dvostavčna poved) se ne zdijo smiselni (prim. tudi Predlog: 35–36, 104) .

Takšen (ne predolg) stavčni zgled tako predstavlja novo celoto. Ob *Predlogu* (prim. 104), ki izpostavlja možnost (označenega) izpuščanja vrivkov, dodajmo, da je zaradi iztrganosti iz prvotnega sobesedila in širšega konteksta (prim. Béjoint 2004: 71, Landau 2004: 208–209) navadno treba izpustiti vsaj nekatere členke ali veznike (npr. *pa*), spremeniti besedni red¹¹ ter podpomenke, ki določajo udeležence povedi kot del prvotne celote, zamenjati s splošnejšimi nadpomenkami (novo celoto smo namreč glede na prvotno posplošili). Kohezijo in koherenco besedila je torej treba vzpostaviti na novo, da zgled deluje kot zaključena celota (prim. SNB: 42). Po takšni predelavi se zastavlja vprašanje, kaj storiti, če je zgled izrazno, skladijsko, pravopisno itd. pomanjkljiv. Pravopisni popravki se zdijo (skoraj) obvezni, odprto pa ostaja, ali je smiselno preurejati preostalo – včasih celo do te stopnje, da ostane le globinska raven, površinska pa je močno predrugačena (prim. še npr. Landau 2004: 208, 306, 308, 317). Prekomernost takšnih predelav ob zavezanosti čim večji pristnosti ni zaželena.

Problematika lastnoimenskosti je tu še bolj pereča kot pri kolokacijah (gl. točko 1.1), saj se pojavljanju lastnih imen v stavčnih zgledih, ki so sicer po vseh zgoraj navedenih kriterijih primerni oz. ustrezno preoblikovani, skoraj ne moremo izogniti. Iz leksikografske in siceršnje taktnosti, pa tudi zato, da bi se izognili morebitnim neželenim pravnim posegom, se jih zdi smiselno zamenjevati z občnimi, lahko čim bolj splošnimi – zlasti ko gre za imena oseb, podjetij, izdelkov. Še posebej to velja, ko se v zgledih izpostavljenih ne najbolj pozitivne lastnosti, dejanja oz. vedênja (odpúščanja, razdrtja pogodb, nizka kakovost izdelkov/storitev).¹²

¹¹ Ta zaradi brisanja meje med izrazito govornim in pisnim (prim. SNB: 11) že izvorno ni nujno ustrezen.

¹² Prim. npr. *Motorola je zaradi globalne recesije /.../ lani odpustila 48.400 zaposlenih* (Predlog: 26 in dalje; podčrtal D. K.).

2.1 STAVČNI ZGLEDI: LUŠČENJE IN OSEBNI PREGLED KONKORDANC

Sodobne tehnologije (npr. GDEX) omogočajo samodejno luščenje tudi (primernih, ustreznih) stavčnih zgledov (prim. Predlog: 70–71). Če upoštevamo še eventualno uporabo množičenja kot prvega »človeškega sita«, se redaktorju ponuja (delno) prečiščen nabor ne le konkordanc, temveč že zgledov. To ga lahko razbremeni »mukotrpnega« prebivanja čez konkordance zlasti pri pojavnostno pogostih besedah. Vendar pa bi bila lahko (pri izboru stavčnih zgledov) ob vsem navedenem leksikografova prevelika zaupljivost do sita množičenja tudi nevarna. Zdi se verjetno, da bi si leksikograf tu želel vsaj nekaj lastnega, »osebnega« pregleda določenega večjega števila (npr. 100–300) vsaj že ponujenih (GDEX-ovih) konkordanc. Optimalna oz. najbolj smiselna se tako zdi kombinacija uporabe sodobnih orodij in osebne pregleda (ponujenih) konkordanc v ustreznem razmerju in zaporedju, četudi to zahteva nekaj več časa. Tako tehnologija podpira izkušeno, večje oko in obratno.

VIRI:

Korpus Gigafida (zlasti funkcija «Iskanje v okolici»): <http://www.gigafida.net/Collocation> (<dostop 10. 2. 2014>).

LITERATURA:

BAJEC, Anton idr., 1970: *Slovar slovenskega knjižnega jezika* [SSKJ]. Ljubljana: DZS, SAZU.

BÉJOINT, Henri, 2004: *Modern lexicography: an introduction*. Oxford University Press.

BIZJAK KONČAR, Aleksandra, SNOJ, Marko idr., 2013: *Slovar novejšega besedja slovenskega jezika* [SNB]. Aleksandra Bizjak Končar, Marko Snoj (ur.). Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU.

DULAR, Janez, 2013: *Slovar novejšega besedja. Družina 2013/11. Priloga Slovenski čas*.

KREK, Simon, KOSEM, Iztok, GANTAR, Polona, 2013: *Predlog za izdelavo Slovarja sodobnega slovenskega jezika* [Predlog].

LANDAU, Sidney I., 2004: *Dictionaries: the art and craft of lexicography*. Cambridge University Press.

MÜLLER, Jakob, 2009: Kritične misli in zamisli o SSKJ. Andrej Perdih (ur.): *Strokovni posvet o novem slovarju slovenskega jezika*. Založba ZRC, ZRC SAZU. 17–21.

VIDOVIČ MUHA, Ada, 2011: *Slovensko skladijsko besedotvorje*. Razprave FF. 2. razširjena in dopolnjena izdaja. Ljubljana: Znanstvena založba Filozofske fakultete.